

ЕДНА ЧОВЕШКА ТРАГЕДИЯ С НЕИЗВЕСТЕН КРАЙ

● *Разговаряме с адвокатката Румяна Желязова по дело, заведено към застрахователна компания, и с бащата на „спящото момиче“*

- Г-жо Желязова, разбрах, че вие сте адвокат от месец февруари, м. г., по делото на момичето, което близо 3 години е в дълбока кома, а родителите му не са получили никакво обезщетение от застрахователната компания до момента. Поради големия интерес не само на наши читатели, но и в медиите досега, имам предвид Нова телевизия и предаването на Милен Цветков в края на миналата година, моля ви, разкажете кога и при какви обстоятелства е пострадала Михаела?

- През 2004 г. Михаела е била красиво и жизнерадостно 22-годишно момиче от София, което по нищо не се отличава от своите връстници. Има и приятел, с когото често прекарват щастливи часове.

На 17 юли, същата година, в разгара на лятото, двамата са в село Герман. Пътуват по най-прекрасния за младежите начин - с мотоциклет, собственост на близък приятел на младежа. Скоростта е нормална, има голяма видимост в двете посоки. Нищо не предвещава последвалата трагедия. На поредното кръстовище, все още в района на селото, внезапно и изненадващо, движещият се в насрещната посока лек автомобил „ФОРД ФИЕСТА“ рязко променя посоката си с намерение да извърши ляв завой, без да даде предимство на движещия се направо в кръстовището мотоциклет. Ударът е неизбежен и жесток. Той слага началото на безкрайна човешка трагедия - пълното физическо и психическо унищожение на едно младо човешко същество.

От деня на злополуката досега - близо 3 години, въпреки неимоверните и героични усилия на лекарите Михаела е в постоянно и особено мъчително състояние на кома без личностна ориентация за време и място в пълно отсъствие на съзнание. Пострадалата е била продължително време в болнични заведения, първоначално в състояние на т.нар. „апнея“ и на командно дишане. От доста време момичето вече е в дома си в пълна кома. За поддържането на живота му и облекчаването на мъките му се грижат родителите, с неугасващата надежда, че ще дойде щастлив край на тази човешка история, детето им ще се върне към живот.

- При тези особено тежки последствия за живота и здравето на момичето приключило ли е окончателно наказателното преследване по отношение на виновника за пътнотранспортното произшествие, водача на лекия автомобил, и получил ли е той адекватно наказание за извършеното?

- Наказателното производство за щастие вече приключи. Казвам „за щас-

тие“, защото имаме все още неприключили производства по пътнотранспортни произшествия, които датират от 2004 година. В конкретния случай вината на водача на лекия автомобил е безспорна - става дума за предимство при преминаване на кръстовище. Софийска районна прокуратура внесе срещу него Обвинителен акт за престъпление по чл. 343, ал. 1 б „б“ от Наказателния кодекс (НК), но образуваното наказателно от общ характер дело беше преобразувано по силата на закона в административно по реда на чл. 78 А от НК. Това стана EX LEGE поради изменение на законодателството (параграф 5, т.1 от Преходни и заключителни разпоредби на НПК - Д.В.бр. 86 от 2005 г. в сила от 29.04.2006 г.).

Виновният водач беше наказан с глоба от 800 лв. в полза на държавата.

- Не смятате ли, че Темида наистина е с превързани очи?

- Разбира се, че това наказание не е адекватно на последствията от престъплението, да не говорим как се чувстваха родителите на пострадалата, но законът си е закон. Както е известно, административното производство не допуска фигурата на частния обвинител, затова не беше допуснат и граждански иск, но още веднъж отчитаме, че такова е предписанието на закона и не зависи в никак-

ва степен от волята на пострадалото лице, макар че на практика неговите права остават незащитени. Тази промяна в законодателството може да бъде предмет на отделна дискусия.

- Правени ли са постъпки за обезщетение, имам предвид за морални, нематериални вреди при това изключително тежко състояние на Михаела? Най-вероятно „виновният“ автомобил има задължителната застраховка за риска „Гражданска отговорност“?

- За въпросното пътнотранспортно произшествие разбрах дни след трагедията, на 27.07.2004 година. Потърси ме приятелят на пострадалото момиче, който за щастие беше само в психически шок, но физически леко пострада. Разбира се, тогава, още веднага, в началото на август, в изискуемия седемдневен срок писмено уведомих застрахователната компания за настъпило

пътнотранспортно произшествие (чл.11, ал.1 от Наредбата за задължително застраховане). Тя е застраховател по риска „Гражданска отговорност“ на виновния автомобил. Освен това бащата на пострадалата като неин настойник (преди още аз да бъда упълномощена като адвокат) е представил на застрахователната компания претенция в пълен размер на лимитираната за

2004 г. отговорност с молба от 26.09.2004 година. Мисля, че това е станало и със съдействието на Асоциацията на пострадалите от злополуки. Искрено се радвам

на това, което чувам и четя в медиите за тази организация, но мисля, че е добре да се знае, че пострадалите едва ли могат да получат там ефикасна защита на своите права и законни интереси. Това е възможно единствено с адвокатската защита, която може да упражнява и процесуалните права на пострадалите.

- Да се върнем към случая на пострадалата Михаела и възможностите

й за обезщетяване. Какъв е юридическият казус?

- Задвижена е процедура по чл. 12 от Наредбата за задължително застраховане пред застрахователната медицинска комисия по постъпилата претенция още през 2004 година. В получения от бащата на Михаела Петър Нацев отказ за доброволно уреждане на случая от застрахователя се сочат две основания. Първото е, че не е приключило наказателното производство, което към тази дата е било вярно, но не задължително. Второто, което, меко казано, звучи нелепо, че претенцията не е предявена лично от пострадалата, а чрез нейния настойник, т.е. баща ѝ. Не желая да коментирам повече този случай, но това наложи веднага да заведа граждански процес. По вре-

ме на протичането му чета и чувам същите възражения, даже още по-нелепо, като например че пострадалата поради състоянието си не може да знае дали изпитва болки и страдания. Трябва да отбележа, че претенцията пред съда е същата, предявена за доброволно плащане - 200 000 лева, т.е. максималният размер, лимитиран за 2004 година.

- Добре, но все пак обезщетението трябва да бъде обвързано и с реалните постъпления от тази застраховка. А вие, г-жо Желязова, сте наясно, че през 2004 г. вноските бяха доста ниски, а и съвестта на гражданите съвсем я нямаше, та да си купят задължителната застраховка. Все пак застрахователите не са благотворители...

- Мисля си, че има случаи като този, когато искането се явява справедливо. Тези случаи наистина са единици, защото ние си даваме сметка, че все още за застрахователните компании е трудно да покриват по най-справедливия и европейски начин щетите за неимуществени вреди при все още ниските застрахователни премии. Случаят Михаела ще бъде решен от съда, за това повече коментари считам за излишни. Той ще каже последната дума. Аз обаче през тези повече от 35 години адвокатска практика съм неоправим оптимист - вярвам и ще продължавам да вярвам в правосъдието и в повечето от случаите в тази ми дългогодишна практика мисля, че има защо.

НАДЯВАМ СЕ, ЧЕ ЗАСТРАХОВАТЕЛИТЕ ЩЕ ВЛЯЗАТ В МОЯТА КОЖА СМЯТА ПЕТЪР НАЦЕВ И НОСИ ТЕЖКИЯ КРЪСТ НА СЪДБАТА

- Г-н Нацев, разкажете как се справяте в сполетялото ви нещастие, какво е състоянието на детето ви, надявате ли се освен на Божията милост и на медицината за бъдеще, какви са прогнозиите?

- Животът на дъщеря ми зависи от някакъв вид трансплантация на стволни клетки и ембрионални такива. Без да съм специалист, това ми бе обяснено в болницата. За тези операции са необходими много пари, тъй като те не се правят в България. Става дума за сума от порядъка на 100 хиляди евро.

Имаме предложение за провеждане на такова лечение от частна клиника в Санкт Петербург. Същите специалисти начело с проф. Гурчин от Русия бяха тук в България и вече й направиха трансплантация на стволни клетки.

- Имаше ли някакво макар и минимално подобрение?

- Да. Преди тя беше напълно неподвижна, а сега има макар и некоординирани, но все пак движения. Специалистите твърдят, че ще е необходима втора, трета, четвърта подобна операция, а за това са нужни много пари.

- Имате ли възможности да ги осигурите?

- Нямам възможност, защото работя с една заплата. Все пак аз се надявам още, че заст-

рахователите ще влязат в моята кожа, ще почувстват какво изпитвам и ще помогнат. Надявам се, че моят съдебен иск ще бъде удовлетворен и с обезщетението ще мога да осигуря лечението на детето ми. Смятаме да се борим до последно, докато е жива.

- А какво е състоянието на Михаела в момента, страда ли?

- Когато един тежко болен човек е в пълно съзнание, той може да говори и да поиска помощ. А при нея това не е така. Тя страда много, има някакви некоординирани движения като упла-

ха, постоянно плаче, може да не е в съзнание, но страда подсъзнателно.

- А търсили ли сте съдействие от държавата, от Националната здравноосигурителна каса?

- Лекарствата, които първоначално ѝ давахме в домашни условия, струват около 1000 евро за месец, но не са в списъка на НЗОК. В началото използвах заеми от приятели, но в момента съм престанал да давам лекарства по финансови причини. Детето ми след първите 5 месеца бе изписано от болницата като безнадежден случай. В момента у дома сме организирали малка реанимация със съответните апарати, но всичко е на частни начала. Държавата не се интересува от нас.